

Poem

Astăzi
 voi scrie
 un poem
 atât de lung
 încât
 toată viața
 voi păși
 pe urmele lui
 să-i deslușesc
 înțelesul

Un trup de cuvinte

Ochiul mă citește,
 mâna mă scrie,
 sunt un trup de cuvinte
 rostogolit pe hârtie

Am vorbit

Treceam cu imaginea,
 tonul
 și iluzia fratelui muzical.

În spațiul vorbirii
 și-n volbura
 amintirii
 cuvântător eram
 al cui?

Și-am vorbit
 deasupra lecției
 de poetică.

Doar atât.

Un cuvânt
 peste care primăvara
 își înălța
 fericitul ei val.

Cuvintele acestui poem

În cuvintele acestui poem
 se încălzește
 șarpele îndoielii

Înțelesul lor
 cu limbă de șarpe
 îți mângâie sufletul

Copil fiind
 stăteam la pândă,
 le așteptam ecloziunea
 și-n sufletul meu
 se strecura
 îndoiala

Lumina

Lumina care trece
 prin carnea omului
 prin sângele omului
 prin oasele omului

Lumina
 care devine întuneric
 în carnea omului
 în sângele omului
 în oasele omului

Lumina
 care devine
 umbra omului

Umbra

Umbra mea:
 o lumină albă
 pe o pagină neagră
 când lumea se întruchipează

Se înfățișează
 ireal de albastră

Astăzi

Astăzi
 lumea doarme
 în trupul ei

Eu dorm
 în trupul meu

Ca-n pântecul maicii

Ca un prunc

I

Ca un prunc de poala maicii
 doar de umbră mă mai țin.
 Astfel mai pășesc în viață
 până ce zăresc prin ceață
 copilăria din care vin
 ca s-o mai străbat o dată
 și apoi fără de pată
 făr' de umbră, făr' de chin
 doar de Spiritul Divin
 să mă anin

II

Căci asemeni orbului
 ce cu toiagul
 își caută a zilelor cărare
 am ajuns și ziua-n care
 mă poartă umbra în spinare,
 umbra mea de lacrimi

Asemeni orbului

Asemeni orbului
 ce cu toiagul
 își caută a zilelor cărare
 am ajuns și ziua-n care
 mă poartă umbra în spinare
 umbra mea de lacrimi
 sânge și sudoare.

Iată că scriu

Ei au trăit pentru mine
Ei au iubit pentru mine
Și au scris pentru mine

Și pentru asta le mulțumesc

Iar eu acum
Ce să mai scriu?
Cât încă sunt viu
să-mi fac din cuvinte sicriu?

Și iată că scriu:
sunt viu
și-mi fac din cuvinte sicriu

Râul negru

Râul negru de cuvinte,
mai ții minte, draga mea,
râul negru de cuvinte
șerpuind ne-nvăluia,
șerpuind ne-mbrățișa.

Râul negru de cuvinte,
mai ții minte, draga mea
l-am trecut și noi cândva.

Râul negru de cuvinte-l
vom mai trece, draga mea?

Aici

Aici se mai ridică o cupă,
se mai deschide o floare,
aici aripa mă-nvește
într-o armură de ninsoare.

Din răsărit și din apus
și din nadir și din zenit
se-nvălmășesc zăpezile ancestrale
și flori de gheață se deschid
purtându-mă spre țările polare
spre largi fiorduri cu sfoase guri
asemeni ochiului cel cald
pulsând din fețe de smarald.

Așa cum învește viața
cu orbitoare sfere
lutul și verdeța.

Un semn
de plecare

Aceasta poate fi
o pură credință
Între aceste limanuri
avut-am lăcaș

Și migratoare flori
mai povestesc
despre acele urme vechi
depuse-n sanctuare

La pocnetul frunzei de fag,
evlavioase peceți,
cântându-vă cântec de slavă
culeg de pe mare
un semn de plecare

AURELIA STOIE MĂRGINEAN

